

Животътъ ми, подъ страшний гнетъ на сѫдбата зловѣща,
Насмѣшка бѣ Сервантова и Шѣкспирова драма! . . .

* * *

Едвамъ чловѣкъ — почти дѣтѣ,
Започнѣхъ днитъ си съ пѣсни, —
Създадохъ си едно безоблачно небѣ
И го испѣлнихъ съсъ безименни мечти . . .

* * *

И най подиръ . . . О гибелъ страшна!
Какво направихъ . . . не разбрахъ . . .
Едвамъ можахъ да викнѣ: ахъ!

* * *

Изгубихъ всичко: — младини, любовь, желанья, вѣра,
И гений, и понятие за злото и доброто,
И вситѣ си приятели . . . — и псето си горкото!

XII.

Момински

„Struggle for life.“

Соннетъ.

„ — Да знаяхте, уви!
Въ сърцето ми какъвъ пожаръ пламти!
За вашата любовь —
На всички подвиги съмъ днесъ готовъ . . . ,

Кажете ми какво да сториѣ . . .
За васъ, ще идѫ, ангель мой,
Небето даже да раствориѣ
И Божий да смутиѣ покой! — „

„ — Я слушай! на смѣхъ ли говоришъ това? . — „
„ — Заклѣвамъ се въ бащината си глава! — „
„ — Прекрасно! . Азъ имамъ по-стара сестра,